

Ο Ένκε Φεζολλάρι είναι ο «Φιλοκτήτης» δια χειρός Σίσσυς Παπαθανασίου

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Image not found or type unknown

δραματικός μονόλογος του Γιάννη Ρίτσου θα παρουσιαστεί στο Elaionas Festival 2016, και το χειμώνα σε κεντρική αθηναϊκή σκηνή.

Με έναν απαιτητικό ρόλο σε ένα εξίσου απαιτητικό έργο θα αναμετρηθεί ο Ένκε Φεζολλάρι φέτος το καλοκαίρι. Θα πρωταγωνιστήσει στο «Φιλοκτήτη» του Γιάννη Ρίτσου σε σκηνοθεσία Σίσσυς Παπαθανασίου, που θα ανέβει σε μορφή αναλογίου την Παρασκευή 10 Ιουνίου στο πλαίσιο του Elaionas Festival 2016. Εν συνεχεία, θα παρουσιαστεί ως work in progress στις 3 Ιουλίου στο Βόλο και η επίσημη πρεμιέρα του θα δοθεί στις 21 Ιουλίου στο Αρχαιολογικό Μουσείο των Δελφών. Το χειμώνα, θα ανέβει για περιορισμένο αριθμό παραστάσεων σε κεντρική αθηναϊκή σκηνή, ενώ ήδη συζητείται το ενδεχόμενο να ταξιδέψει σε φεστιβάλ του εξωτερικού.

Ο δραματικός μονόλογος του Γιάννη Ρίτσου αποκλίνει από το δράμα του Σοφοκλή και τις σύγχρονες εκδοχές του με ποικίλους τρόπους. Στο ποίημα, ο μόνος

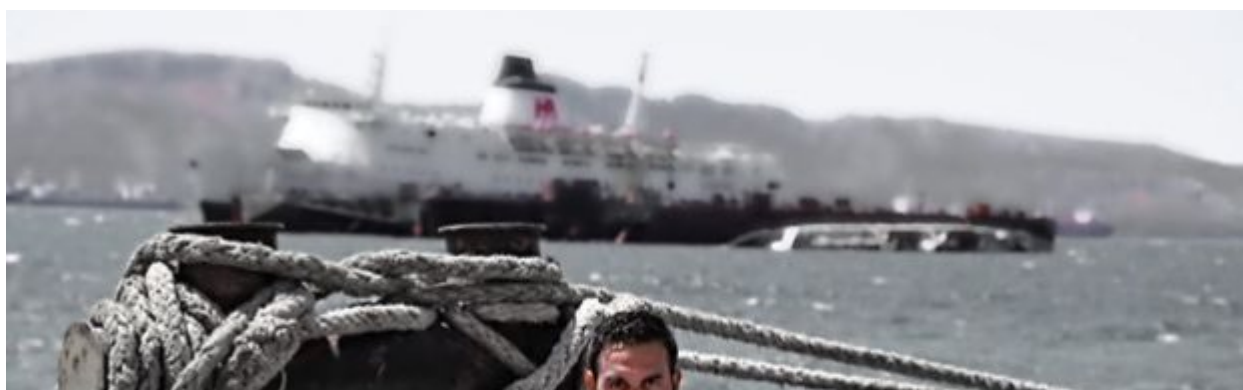
ομιλητής είναι ο Νεοπτόλεμος, ο γιος του Αχιλλέα που παρέα με τον Οδυσσέα επισκέπτεται τον Φιλοκτήτη στο έρημο νησί που τον έχουν εγκαταλείψει οι σύντροφοί του καθ'οδόν προς την Τροία, προκειμένου να τον πείσει να επιστρέψει στη μάχη και να του αποσπάσει τα όπλα του Ηρακλή που χωρίς αυτά η Τροία δεν κατακτιέται. Ο Φιλοκτήτης παραμένει σιωπηλός καθ' όλη τη διάρκεια και αναφέρεται μόνο στον τίτλο του ποιήματος. Ο Οδυσσέας δεν εμφανίζεται καθόλου ενώ δεν υπάρχει χορός ή αναφορά σε πόνο, απάτη ή από μηχανής θεό. Αυτές και άλλες διαφορές προσθέτουν στην περιπλοκότητα του ποιήματος, χωρίς να αποκλείουν βέβαια τους παραλληλισμούς με το αρχαίο κείμενο.

«Ο Ρίτσος με την πρόφαση του μύθου του Φιλοκτήτη του Σοφοκλή ξεδιπλώνει καίρια ζητήματα και θέματα που μας αφορούν, μας αγγίζουν και μας προβληματίζουν... », αναφέρεται χαρακτηριστικά στο σημείωμα της παράστασης: «Μιλά για την εσωτερική μοναξιά του ανθρώπου, για τα ιδανικά, τα τραύματα του παρελθόντος, το προσωπικό και το κοινωνικό-ιστορικό τραύμα του ατόμου και της κοινωνίας, τη συμφιλίωση, το διεφθαρμένο πολιτικό σύστημα και τα παιχνίδια εξουσίας, την αλλοτρίωση της ψυχής, την οικογένεια και τα ιδεολογικά καθήκοντα του ατόμου, τις πράξεις που μας καθορίζουν, τον πόλεμο, την απάτη και τη φιλία, για τις νίκες που χάνουμε και τον εικονικό μας θάνατο που κρεμάμε σαν αδειανό πουκάμισο σε δέντρα για να αποφύγουμε τις απαντήσεις και τις μάχες που καλούμαστε να δώσουμε, για τα προσωπεία που καλούμαστε να φοράμε, για τα όπλα που διαθέτουμε κι εκείνα που καθορίζουν τη στιγμιαία αθανασία της σκορπισμένης ξενιτειάς του ίδιου μας του είναι».

Κείμενο: Γιάννης Ρίτσος. Σκηνοθεσία: Σίσσυ Παπαθανασίου. Ερμηνεία: Ένκε Φεζολλάρι. Συμμετοχή: Βέφη Ρέδη. Σκηνικός χώρος- Κοστούμια: Ζωή Μολυβδά-Φαμέλη. Μουσική σύνθεση/Ηχοτοπίο: Geert Vermeire. Βοηθός σκηνοθέτη – Βοηθός παραγωγής: Φωτεινή Αλεξοπούλου. Βίντεο-Φωτογραφία: Αντώνης Morgan-Κωνσταντουδάκης. Αφίσα-Σχεδιασμός έντυπου & ηλεκτρονικού υλικού: A4artdesign/Vasso Avramopoulou.

Χριστίνα Φαραζή

Πηγή: tospirto.net